

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpat și avocatul Bodrug Alexandru în numele părților vătămate Doboș Mihail și Rîșneanu Valeriu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

PARASCHIV Veaceslav XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 09.12.2015 – 28.12.2017;

Instanța de apel:

1) 05.02.2018 – 03.04.2018;

2) 18.10.2018 – 21.11.2018 (rejudecarea cauzei);

Instanța de recurs:

1) 28.05.2018 – 11.09.2018 (dispusă rejudecarea);

2) 25.01.2019 – 27.02.2019.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) din 28 decembrie 2017, Paraschiv Vs. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Rîșneanu V. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului Paraschiv Vs. în beneficiul părții vătămate a sumei de 400 de lei, cu titlu de prejudiciul material și a sumei de 5000 de lei, cu titlu de prejudiciul moral, în total urmând a fi încasată suma de 5400 lei.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Doboș M. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului Paraschiv Vs. în beneficiul părții vătămate a sumei de 1000 de lei, cu titlu de prejudiciul moral.

Plângerile înaintate de Rîșneanu V., Rîșneanu U., Paraschiv I. împotriva acțiunilor organului de urmărire penală, au fost respinse ca neîntemeiate.

Totodată, cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare de la Paraschiv Vs. a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Paraschiv Vs., la 07 iulie 2015, aproximativ între orele 18.00-19.00, având scopul comiterii unui act de huliganism, aflându-se în apropierea iazului amplasat în s. Cigîrleni, r-nul Ialoveni, numindu-l cu cuvinte necenzurate, fără careva motive întemeiate, i-a aplicat lui Doboș M. lovituri cu pumnul în regiunea capului din ce motiv ultimul a căzut jos. Rîșneanu V. a intervenit în vederea aplanării conflictului, fapt pentru care Paraschiv Vs., prelungindu-și acțiunile sale îndreptate spre comiterea actului de huliganism, fără careva motive, i-a aplicat și acestuia lovituri cu pumnul în regiunea feței, după care i-a aplicat o lovitură cu piciorul stâng în regiunea piciorului stâng, acțiuni, care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită. Drept urmare, a actului de huliganism comis de Paraschiv Vs., părților vătămate Doboș M. și Rîșneanu V. le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, huliganism adică *acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost contestată cu apeluri de către inculpat, avocatul Bodrug Al. în numele părții vătămate Doboș M. și de partea vătămată Rîșneanu V.

3.1. Inculpatul a solicitat casarea integrală a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii de huliganism incriminate prin rechizitoriu.

În motivarea apelului, inculpatul a explicat că, declarațiile părții vătămate Doboș M. și a martorului Rîșneanu M., nu corespund realității, mai cu seamă unde aceștia invocă că au mers în direcția sat. Cigîrleni toți trei: Rîșneanu V., Doboș M. și Rîșneanu M., după care ajungând în localitate, s-au oprit la bariera de la intrarea pe teritoriul iazului, acolo au ieșit în drum Paraschiv Vs., Paraschiv I. și Paraschiv G., apoi Paraschiv Vs. l-a lovit cu pumnul și picioarele de câteva ori pe Doboș M., de la care dânsul a căzut jos la pământ fără cunoștință și și-a revenit când Rîșneanu V. îl ridică de la pământ, iar în acel moment Paraschiv Vs. l-a lovit cu pumnul peste față în regiunea mandibulei. Totodată, în opinia inculpatului referirea acuzatorului de stat la rapoartele de expertiză medico-legală nr. 1869/D din 17.08.2015 și nr. 1868/0 din 20.08.2015, urmează a fi apreciate critic de către instanța de judecată, deoarece nu există legătura cauzală între aceste constatări și fapta inculpatului, care a avut loc la 07.07.2015, iar raportul de expertiză medico-legală este întocmit la data de 17.08.2015 și la 20.08.2015.

Inculpatul a reiterat că, nevinovăția lui se dovedește prin declarațiile date de

martorii Paraschiv G., Rîșneanu U., Paraschiv I., Curoșu Ș. și prin înregistrările audio, de pe telefonul mobil a martorului Rîșneanu U., unde se aude clar amenințările lui Rîșneanu V. în adresa lui Rîșneanu U., Paraschiv Vs., Paraschiv G. și Paraschiv I.

Inculpatul a mai menționat că nu a aplicat careva lovituri lui Doboș M. și lui Rîșneanu V., or faptul agresării și amenințării cu aplicarea violenței la adresa lui Rîșneanu U., Paraschiv G. se dovedește prin intrarea acestora pe teritoriu iazului și a înregistrărilor audio de pe telefonul mobil.

3.2. Partea vătămată Rîșneanu V. a solicitat casarea sentinței din motivul blândeții pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu recunoașterea lui Paraschiv Vs. vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Codul penal și cu aplicarea în privința acestuia a unei pedepse mai aspre, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelantul a menționat că instanța urma să țină seama de faptul că inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, vina de comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, scuze nu și-a cerut de la partea vătămată, nu a contribuit la restituirea despăgubirilor acordate prin sentință, mai mult ca atât prima instanță nu a cercetat sub toate aspectele cerințele părții vătămate din acțiunea civilă.

3.3. Avocatul Bodrug Al. acționând în interesele părții vătămate Doboș M., a solicitat casarea sentinței din motivul blândeții pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu recunoașterea vinovăției inculpatului Paraschiv Vs. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Codul penal și cu aplicarea unei pedepse mai aspre față de ultimul. Totodată, apelantul a solicitat și admiterea în totalitate a acțiunii civile cu încasarea de la Paraschiv Vs. în beneficiul lui Doboș M. a prejudiciului moral în suma de 10000 lei.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 3 aprilie 2018, a fost respins apelul inculpatului ca nefondat și admise apelurile părții vătămate Rîșneanu V. și a avocatului Bodrug Al. în numele părții vătămate Doboș M., casată sentința în partea civilă privitor la încasarea prejudiciului moral, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, prin care s-a dispus încasarea sumelor a câte 10000 de lei de la Paraschiv Vs. în beneficiul ambelor părți vătămate, drept recompensă pentru prejudiciul moral cauzat acestora prin acțiunile inculpatului.

În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute, fără modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, exceptând faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina, vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii înscrinate a fost dovedită prin probe veridice, care coroborează între ele și conform art. 101 Cod de procedură penală, sunt concludente și pertinente. Totodată, instanța a notat că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea lui, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate și enumerate, dovedesc cu certitudine săvârșirea infracțiunii de huliganism imputate acestuia prin rechizitoriu.

Pe de altă parte, analizând declarațiile martorilor Paraschiv G., Paraschiv I. și Curoșu Șt., instanța de apel le-a apreciat critic, deoarece ele nu corespund adevărului și sunt date în scopul de a-l exonera pe inculpat de răspundere penală, mai mult ca atât, cu

martorii menționați inculpatul este în relații de rudenie și prietenie.

Cu referire la argumentul apelantului Paraschiv Vs., precum că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii încriminate, iar probele acumulate nu dovedesc faptul săvârșirii infracțiunii, instanța de apel a conchis indubitabil că, de către Paraschiv Vs. a fost încălcată ordinea publică și manifestată o lipsă de respect față de societate. Părțile vătămate au fost maltratate, fără motiv evident, în loc public. În concluzie, instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul Paraschiv Vs. a comis infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a menționat și faptul că prima instanță corect i-a stabilit lui Paraschiv Vs. pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu suspendarea condiționată a acesteia pe un termen de 1 an. Astfel, pedeapsa numită inculpatului, după opinia instanței de apel este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond.

Cu privire la acțiunile civile înaintate de părțile vătămate, instanța a apreciat că quantumul prejudiciului moral acordat părților de către prima instanță, pentru suferințele acestora, este unul semnificativ diminuat față de cel solicitat, din aceste considerente instanța a intervenit în această parte în sentință și a dispus încasarea de la Paraschiv Vs. în beneficiul părții vătămate Rîșneanu V., dauna morală în sumă de 10 000 lei și în beneficiul părții vătămate Doboș M., dauna morală în sumă de 10 000 lei.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, inculpatul și avocatul Bodrug Al. acționând în numele părților vătămate au contestat-o cu recursuri ordinare.

6.1. Inculpatul, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii de huliganism, nu este confirmată existența laturii obiective, iar instanțele inferioare au respins ilegal o probă incontestabilă, care dovedește nevinovăția inculpatului, la fel instanța de apel nu a dat o apreciere obiectivă declarațiilor martorilor care dovedesc nevinovăția acestuia.

6.2. Avocatul Bodrug Al. acționând în interesele lui Doboș M. și Rîșneanu V. și invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău cu trimiterea cauzei la rejudecare, din motiv că nu este de acord cu soluția ce ține de respingerea plângerii lui Rîșneanu V. în temeiul art. 263 Cod de procedură penală cu privire la existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 42, 287 alin. (2) Cod penal în acțiunile lui Rîșneanu Uliana.

7. Prin decizia Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 septembrie 2018, recursurile ordinare declarate au fost admise, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de recurs, cu privire la recursul inculpatului, a consemnat că, prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, din 22 noiembrie 2017, a fost respinsă cererea avocatului Axinte A. în numele inculpatului privind admiterea în calitate de probă a înregistrării audio, concomitent fiind apreciate cu

prioritate declarațiile martorului Curoșu Șt.

Totodată, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 06 martie 2018, în cadrul examinării cauzei în ordine de apel (f.d. 120-121, vol. II), avocatul Axinte A. a solicitat anexarea la materialele dosarului a înregistrării audio, pentru a fi examinată în ședință, menționând că această înregistrare este unica probă concludentă și pertinentă care dovedește nevinovăția inculpatului de cele incriminate. Instanța de recurs a constatat că, apărătorul a înaintat același demers, atât pe parcursul judecării cauzei în prima instanță, cât și în apel, fiind solicitată anexarea unei înregistrări audio în calitate de probă. Demersurile nominalizate au fost respinse, prin încheierea motivată a primei instanțe și prin încheiere protocolară de către instanța de apel.

Din conținutul încheierilor de respinge a solicitării apărătorului, s-a constatat că acestea contravin prevederilor art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, care stipulează, că nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată, la caz, de fapt, până la adoptarea hotărârii în fond, instanța de apel s-a expus asupra acceptării unor probe, și respingerii altora, ce constituie erori de drept, care nu pot fi remediate de instanța de recurs, contravin principiului contradictorialității, fiind contrare prevederilor art. 6 CEDO - *dreptul inculpatului la un proces echitabil*.

Apelantul este în drept să solicite administrarea probelor noi în condițiile prevăzute de art. 413 alin. (4) Cod de procedură penală sau cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță în condițiile prevăzute de art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală.

Or, reieșind din dispoziția art. 414 în coroborare cu cea a art. 327 Cod de procedură penală, instanța de apel, la cererea părților, poate amâna ședința de judecată pe o perioadă de până la o lună pentru ca acestea să prezinte probe suplimentare în cazul în care ele consideră că probele prezentate în instanță sunt insuficiente pentru confirmarea pozițiilor lor. Probele prezentate suplimentar se cercetează în ședința de judecată în mod obișnuit. Dacă părțile nu prezintă probe suplimentare în termenul cerut, instanța soluționează cauza în baza probelor existente. Faptul că instanța de apel prin încheierea protocolară din 06 martie 2018 a respins demersul avocatului privind audierea înregistrării audio, nemotivând care sunt temeiurile respingerii acesteia, argumentând doar prin faptul că nu cunoaște veridicitatea acestei înregistrări, fără a face trimitere la vreo normă din Codul de procedură penală și fără a motiva admisibilitatea acestei probe, fără a da o apreciere prin prisma art. 98-101 Cod de procedură penală, contravine principiului contradictorialității. Așadar, prin respingerea demersului au fost încălcate drepturile inculpatului la apărare și la un proces echitabil.

Colegiul a mai reținut ca plauzibile argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a dat o apreciere obiectivă depozițiilor martorilor: Paraschiv G., Paraschiv I., Rîșneanu U., or din analiza acestor probe, instanța de apel a indicat că aceste declarații vin doar în contradicție cu declarațiile părților-vătămate și celorlalți martori, dând prioritate acestor declarații, fără o argumentare motivată în acest sens.

Subsidiar, pentru a nu încălca dreptul la apărare a inculpatului, precum și drepturile părților vătămate, Colegiul a admis și recursul avocatului Bodrug Al. în interesele părților

vătămate, pentru ca instanța de apel să se expună motivat și în privința argumentelor invocate de acesta.

9. Rejudecând cauza, potrivit dispozitivului deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2018, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței contestate fără modificări.

10. În motivarea acestei soluții, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a constatat starea de fapt și de drept în acțiunile inculpatului Paraschiv Vs., probelor examinate le-a dat o apreciere juridică corectă în conformitate cu prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 Cod procedură penală, verificându-le sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiecare probă fiind apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, corect ajungând la concluzia de a încadra acțiunile lui Paraschiv Vs. în baza art. 287 alin.(1) Cod penal după semnele calificative: *huliganismul, adică acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra unei persoane, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită.*

Careva probe noi, partea acuzării în instanța de apel nu a prezentat, solicitând doar audierea părților și verificarea probelor cercetate de prima instanță. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

În instanța de apel a fost audiat CD-ul prezentat de inculpat, prin care se atestă că într-adevăr persoanele care au fost înregistrate audio aveau un limbaj necenzurat și între acestea s-a iscat un conflict, fapt neinfirmit nici de părți, însă cine anume a pronunțat expresiile injurioase nu a fost posibil de stabilit, deoarece înregistrarea efectuată a fost doar audio. Reieșind din cele relatate, instanța de fond corect a constatat că prin acțiunile sale inculpatul a săvârșit infracțiunea de huliganism, în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal are un caracter complex în ipoteza în care această infracțiune se exprimă în acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințare cu aplicarea unei asemenea violențe. În ipoteza în cauză, obiectul juridic principal îl constituie relațiile sociale cu privire la ordinea publică apărute împotriva infracțiunii de huliganism, iar obiectul juridic secundar îl formează relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea persoanei.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal este prezentat de corpul persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii constă în fapta prejudiciabilă exprimată prin acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe și care prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită.

În speță, fapta prejudiciabilă s-a manifestat prin acțiunea care încalcă grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor și acțiunea care, prin

conținutul său, se deosebește printr-o obrăznicie deosebită.

În acest sens, argumentele inculpatului precum că acuzarea n-a prezentat careva probe pertinente și concludente care ar dovedi vinovăția lui sunt declarative, or, potrivit declarațiilor părții vătămate Doboș M.: „*Peste câteva minute a fost lovit de vreo 2 ori cu pumnul și de câteva ori cu picioarele, după care a căzut jos. A fost lovit de către Paraschiv Vs. ... A fost lovit în regiunea feții din partea dreaptă. Inculpatul a ieșit de după niște copăcei, din partea dreaptă din stradă, și îndată i-a aplicat lovituri, dar nu cunoaște din ce motiv. După ce a fost lovit în față el a căzut jos, iar când era jos a fost lovit cu piciorul în regiunea capului, după care a pierdut cunoștința...*”

Totodată, aceste declarații au fost confirmate și de către partea vătămată Rîșneanu V., care a declarat că: „*... a observat cum Paraschiv Vs. l-a lovit pe Doboș M. și acesta a căzut jos în stradă. Doboș M. a căzut fără cunoștință în stradă, pe dânsul îl înconjurau mașinile pentru că era direct în stradă. El s-a apropiat de Doboș ca să-l ridice, dar la un moment dat Paraschiv Vs. pe neașteptate s-a aruncat asupra lui și l-a luat la bătaie. L-a lovit cu pumnii în față și cu piciorul peste picior său. Paraschiv Vs. se adresa la ei cu cuvinte murdare, el îi amenința cu moartea. A observat cum Paraschiv Vs. l-a lovit pe Doboș M. în regiunea capului.*”

De asemenea, în cadrul cercetării judecătorești a fost cercetat raportul de expertiză medico-legală nr. 1868/D din 20.08.2015, potrivit căruia lui Doboș M. i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate (a se vedea f.d. 48, vol. I).

Instanța nu a reținut alegațiile expuse în apelul declarat de către inculpat, precum că, referirea acuzatorului de stat la rapoartele de expertiză medico-legală nr. 1869/D din 17.08.2015 și nr. 1868/0 din 20.08.2015, urmează a fi apreciate critic de către instanța de judecată, deoarece nu există legătura causală în ce i se incriminează, or așa cum se afirmă de către acuzator fapta a avut loc la 07.07.2015, iar rapoartele de expertiză medico-legală au fost întocmite la data de 17.08.2015 și 20.08.2015. Or, legătura causală dintre cele constatate prin rapoartele de expertiză medico-legală și fapta comisă de către inculpat se confirmă prin ansamblul de probe anexate la materialele cauzei și prin plângerile cet. Doboș M. și Rîșneanu V. din 09.07.2015, prin care a fost sesizat organul de poliție, despre acțiunile infracționale ale lui Paraschiv Vs. față de ei (f. d. 14-16, 18, vol. I), fiind descrise circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea.

Mai mult, inculpatul, considerându-se afectat într-un drept prevăzut de lege, nu a contestat legalitatea actelor procedurale îndeplinite nici de către de organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de lege, precum și, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu a avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că acestea sunt legale. Astfel, argumentele invocate de către inculpat și avocatul inculpatului în ceea ce privește că cele invocate de procuror nu corespund stării de fapt, și organul de cercetare penală a ignorat prevederile legale obligatorii prin faptul că nu au fost prezentate probe concludente și pertinente în vederea demonstrării vinovăției inculpatului, nu sunt plauzibile și poartă caracter declarativ, urmând a fi respinse.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă, care în speță a fost

confirmată prin declarațiile părților vătămate Rîșneanu V. și Doboș M., ce au indicat direct că Paraschiv Vs. este persoana care le-a agresat, și declarațiile martorilor acuzării audiați.

Totodată, Colegiul a respins argumentul invocat de inculpat precum că învinuirea adusă acestuia nu și-a găsit confirmarea, or de către instanța de fond au fost apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar versiunea apărării nu și-a găsit confirmarea.

Prin urmare, argumentul precum că instanța de fond neîntemeiat nu a luat în considerare declarațiile inculpatului și a martorilor apărării Paraschiv I., Curoșu Șt. și Paraschiv G. privind lipsa vinovăției sale și a bazat sentința numai pe declarațiile părților vătămate Doboș M. și Rîșneanu V., care sunt contradictorii și nu coroborează cu alte probe, instanța de apel nu le-a reținut ca pertinente, deoarece având în vedere starea de fapt conchisă pe baza declarațiilor părții vătămate, a martorilor, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită de acesta.

Alegațiile apărării precum că instanța de judecată urma să aprecieze critic declarațiile părților vătămate, care sunt contradictorii și dubioase, și nu declarațiile inculpatului, care au fost întotdeauna veridice și stabile nu pot fi reținute de instanța de apel or poziția inculpatului care pledează nevinovat are un caracter declarativ iar circumstanțele relatate de inculpat nu au fost dovedite prin probe pertinente și concludente cazului, totodată fiind în contradicție cu rezultatele expertizelor medico-legale.

Tot aici, în combaterea argumentelor invocate de apărare, instanța de apel a reținut declarațiile martorului Rîșneanu I. care a declarat că: *„Rîșneanu V. avea urme de sânge în regiunea nasului, iar Doboș M. avea urme de pământ în regiunea gurii și o inflamație ușoară în regiunea unui ochi.”*

Instanța de fond just a apreciat critic declarațiile martorilor Paraschiv I. și Paraschiv Galina, Rîșneanu U., date în ședința de judecată, deoarece fiind părinții inculpatului, și sora sa, cât și declarațiile martorului Curoșu Șt., care este prieten al inculpatului, fiind persoane cointeresate direct și este evident că doresc să-l ajute să nu fie pedepsit. Mai mult, având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor inculpatului, martorilor, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită indubitabil de acesta.

Astfel, din conținutul apelului declarat de către inculpatul Paraschiv Vs. nu se desprinde nici un motiv de natură juridică capabil să influențeze soluția de condamnare pronunțată de prima instanță, deoarece nu se referă la cazul în care ar rezulta încălcarea esențială a legii, soldată cu achitarea inculpatului. În acest context, nu există temei pentru a le da o nouă apreciere, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

În aceeași ordine de idei, instanța nu a reținut poziția avocatului Bodrug Al. în interesele părții vătămate Doboș M., cât și a părții vătămate Rîșneanu V. cu privire la individualizarea eronată a pedepsei, întrucât instanța de fond, la stabilirea acesteia a ținut

cont de toate circumstanțele cauzei și de atitudinea inculpatului față de cele săvârșite.

Or, legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. Iar individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Cu referire la cererile de apel înaintate de către avocatul Bodrug Al. în interesele părții vătămate Doboș M. și partea vătămată Rîșneanu V., în partea ce ține de acțiunea civilă înaintată de Rîșneanu V. și Doboș M. instanța de apel a consemnat că aceasta a fost soluționată corect de către prima instanță, iar prejudiciul acordat părților este unul proporțional și echitabil în raport cu suferințele cauzate acestora de către inculpat.

În această ordine de idei, instanța a apreciat nefondat argumentul avocatului Bodrug Al. precum că mărimea prejudiciului moral dispus spre încasare de prima instanță în mărime de 1000 de lei în folosul lui Doboș M. și 5000 de lei în folosul lui Rîșneanu V. este prea mic, or, ținând cont de circumstanțele în care părțile au fost prejudiciate, caracterul și gravitatea suferințelor fizice cauzate acestora, sumele acordate sunt echitabile.

11. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, avocatul Bodrug Al. acționând în interesele ambelor părți vătămate și inculpatul, declară recursuri ordinare.

11.1. Avocatul Bodrug Al. solicită admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare, în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Recurentul își exprimă dezacordul cu hotărârile pronunțate de instanțele de fond, din motiv că acestea nu au supus unei analize minuțioase plângerea adresată în baza art. 263 CPP, care vizează solicitarea de atragere la răspundere penală în baza art. 42, 287 alin. (2) CP și a lui Rîșneanu Uliana, ce a acționat de comun acord cu inculpatul Paraschiv Vs. în vederea comiterii actului de huliganism. Instanțele nu au luat în considerare declarațiile martorului Panfil D.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

11.2. Inculpatul solicită casarea integrală a sentinței și deciziei instanței de apel din 11 septembrie 2018, cu dispunerea achitării în privința sa, di motiv că fapta acestuia nu conține elementele infracțiunii.

În esență, din conținutul cererii de recurs rezultă că inculpatul reiterează aceleași argumente descrise și în apel, acesta nu recunoaște fapta incriminată, menționând că nu întrunește elementele infracțiunii de huliganism. Recurentul descrie circumstanțele de fapt ale speței și susține că declarațiile părților vătămate nu sunt corespunzătoare adevărului, urmând a fi critic apreciate de instanță. Totodată, în opinia inculpatului referirea acuzatorului de stat la rapoartele de expertiză medico-legală nr. 1869/D din 17.08.2015 și nr. 1868/0 din 20.08.2015, urmează a fi apreciate critic de către instanță, deoarece nu există legătura causală între aceste constatări și fapta inculpatului, care a avut loc la 07.07.2015, iar raportul de expertiză medico-legală este întocmit la data de

17.08.2015 și la 20.08.2015.

Inculpatul reiterează că nevinovăția sa se dovedește prin declarațiile date de martorii: Paraschiv G., Rîșneanu U., Paraschiv I., Curoșu Șt. și prin înregistrările audio din telefonul mobil a martorului Rîșneanu U., unde se aud clar amenințările lui Rîșneanu V. în adresa lui Rîșneanu U., Paraschiv Vs., Paraschiv G. și Paraschiv I.

Inculpatul a mai menționat că nu a aplicat careva lovituri lui Doboș M. și lui Rîșneanu V., or faptul agresării și amenințării cu aplicarea violenței la adresa lui Rîșneanu U., Paraschiv G. se dovedește prin intrarea acestora pe teritoriu iazului și a înregistrărilor audio de pe telefonul mobil.

La caz, nu se confirmă existența laturii obiective a infracțiunii de huliganism în acțiunile inculpatului, nefiind dovedit faptul că Paraschiv Vs. a intenționat să cauzeze careva leziuni corporale părților vătămate sau să încalce grosolan ordinea publică.

Instanța de apel nu a acordat o atenție sporită probei – înregistrările audio din telefonul mobil, a cărui conținut este redat integral în cererea de recurs. Instanțele de fond, unilateral și părținitor au examinat probele din dosar, axându-se pe declarațiile părților vătămate, au dispus arbitrar condamnarea inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, or în cazul dat suntem în prezența componentei de infracțiune prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal.

În final, recurentul făcând trimitere la mai multe norme penale și procesual-penale menționează că toate dubiile ce planează în cauză urmau să fie apreciate în favoarea inculpatului, procedura de apreciere a probelor a fost viciată, instanțele i-au încălcat dreptul la un proces echitabil.

În drept, recurentul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate menționând că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, deoarece sunt vădit neîntemeiate, cu menținerea soluției de condamnare în baza art. 287 alin. (1) Cod penal pronunțată de instanțele de fond în privința lui Paraschiv Vs.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

În baza celor expuse în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, se relevă că

instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

La caz, au fost declarate două cereri de recurs – una a apărătorului părților vătămate și alta a inculpatului, având în vedere criticele diametral opuse a recurenților, Colegiul Penal se va expune asupra acestora în două puncte separate.

13.1. Din conținutul cererii de recurs declarate de avocatul Bodrug Al. în numele părților vătămate, se constată că recurentul face trimitere la temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia sunt pasibile contestării cu recurs ordinar hotărârile adoptate de instanța de apel în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, solicitând remiterea cauzei la rejudecare. În esență, unicul argument adus de apărător în vederea susținerii acestei soluții se referă la faptul că instanțele de fond nu au supus unei analize minuțioase plângerea adresată în ordinea art. 263 Cod de procedură penală, care vizează solicitarea de atragere la răspundere penală în baza art. 42, 287 alin. (2) Cod penal și a lui Rîșneanu Uliana, ce a acționat de comun acord cu inculpatul Paraschiv Vs. în vederea comiterii actului de huliganism, instanțele neluând în considerare declarațiile martorului Panfil D., ce confirmă această versiune.

Analizând materialele dosarului și hotărârile pronunțate de instanțe, Colegiul conchide că erorile semnalate de recurent nu se confirmă, iar soluția instanțelor este legală și întemeiată. Totuși, pentru a statua asupra netemeinicii acestei cereri instanța supremă a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, raportându-le la actele dosarului și constatând că acestea sunt conforme legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să le afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția de condamnare pronunțată de instanțe în privința inculpatului Paraschiv Vs. în baza art. 287 alin. (1) Cod penal.

Chestiunea despre atragerea la răspunderea penală a lui Rîșneanu Uliana în baza art. 42, 287 alin. (2) Cod penal, din motiv că aceasta ar fi acționat de comun acord cu inculpatul Paraschiv Vs. în vederea comiterii actului de huliganism în privința părților vătămate, prima instanță a soluționat-o prin sentință, explicând părților care este motivul respingerii acestei solicitări: „... *deoarece toate argumentele invocate în plângerile date au fost obiect al cercetării judecătorești și au fost combătute (infirmate) de probele administrate.*” Potrivit dispozitivului sentinței, instanța a exclamat încă odată că plângerile înaintate de Rîșneanu V., Rîșneanu U., Paraschiv I. împotriva acțiunilor organului de urmărire penală, se resping, ca neîntemeiate.

Pe aceeași linie de considerente, instanța de recurs reține că, invocând eroarea de drept prevăzută de pct. 6), avocatul încearcă să sugereze faptul că instanțele ierarhic inferioare urmau să acorde o atenție mai sporită plângerilor adresate de părțile vătămate la etapa prejudiciară. Cu toate acestea, Colegiul Penal consideră nefondate alegațiile

titularului dreptului de recurs în această parte și reiterează că, în jurisprudența constantă a Curții Europene pentru Drepturile Omului, cu fiecare ocazie posibilă se reamintește că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia, iar o hotărâre motivată, în sensul legislației naționale pertinente, precum și a jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței la adoptarea soluției, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu actele cauzei.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze la argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Or, aici urmează a se reține că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută condamnarea în privința lui Paraschiv Vs. în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, deoarece faptele lui întrunesc toate elementele infracțiunii nominalizate, iar careva temeuri de a dispune rejudecarea acestei cauze nu s-au stabilit.

Totodată, instanța de recurs menține integral statuările din sentință și decizia instanței de apel privitor la soluționarea acțiunii civile, considerând că sumele acordate pentru recuperarea prejudiciului material și moral sunt echitabile și proporționale faptei comise de inculpat și prejudiciului cauzat părților.

Pe cale de consecință, reieșind din raționamentele expuse supra, Colegiul va sintetiza argumentele ce stau la baza soluției de inadmisibilitate a prezentului recurs, și anume acestea se exprimă în faptul că, odată ce cauza a fost examinată minuțios de către prima instanță și, după rejudecare de către instanța de apel, iar criticele avansate de apărătorul părților vătămate au primit deja răspunsuri detaliate și fundamentate pe actele cauzei, Colegiul nu vede necesitatea reluării și repetării acestora.

13.2. Cu privire la temeiurile de declarare a inadmisibilității recursului inculpatului, instanța de recurs relevă următoarele.

Din conținutul cererii rezultă că inculpatul pledează pentru dispunerea achitării în privința sa, nerecunoscând vinovăția de cele incriminate, iar în vederea susținerii acestei poziții face trimitere la mai multe circumstanțe factologice, pe care le descrie în detaliu, evidențiind că nici prima instanță, nici cea de apel nu au apreciat la justa valoare probatoriu administrat pe caz.

Pornind de la aceea că obiectul cenzurii instanței de recurs este limitat la analiza chestiunilor de drept, Colegiul apreciază că recursul declarat de inculpatul, în esență, este mai degrabă un „*apel deghizat*”, decât un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod primordial pe argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există „*circumstanțe cu*

caracter substanțial și convingător”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel sau în cea a primei instanțe, cu dispunerea achitării în privința lui Paraschiv Vs.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul ține să evidențieze că, invocarea formală a unor temeuri de casare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, nu va face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Adică completarea cererii de recurs cu argumente *de drept*, care cu desăvârșire lipsesc aici, și care ar suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întregul proces penal.

Așadar, instanța supremă nu se va expune cu privire la pretensele erori de drept prevăzute de pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, întrucât autorul cererii de recurs semnalându-le, a eșuat să descrie esența acestora și relevanța lor pentru cauza deferită judecării, referindu-se preponderent la chestiunea de apreciere a probatoriului.

În general, cerința textuală a acestor cazuri de casare presupune că, la etapa judecării cauzei de către instanța de apel s-au încălcat prevederile legii penale sau celei procesual-penale, și nici un indiciu nu poate sugera inculpatului precum că, chestiunea de apreciere a probatoriului ar putea constitui în sine o eroare de drept care să se subscrie măcar unuia din cele 5 subpuncte ale pct. 6) sau pct. 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Totodată, Colegiul consideră inacceptabil faptul că inculpatul, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea reaprecierii probatoriului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată.

Prin urmare, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune achitarea inculpatului, după cum solicită acesta.

De asemenea, Colegiul menționează că, acest dosar a fost deja supus verificării de către instanța de recurs, în rezultat decizia instanței de apel a fost casată, cu remiterea cauzei la rejudecare din motivul că, instanța a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal și a omis să se expună asupra unei înregistrări audio, care în opinia inculpatului avea o valoare probantă decisivă întru confirmarea nevinovăției acestuia.

Dispozițiile legale referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărârii de instanța de recurs sunt cuprinse în art. 436 Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că instanța de rejudecare este pe deplin independentă, respectând, în mod firesc și logic, indicațiile instanței de recurs, care, potrivit art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la momentul pronunțării recursului.

Verificând în subsidiar materialele dosarului și ținând seama de cele consemnate în decizia Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 septembrie 2018, instanța de apel, prin rejudecare, a examinat cauza sub toate aspectele, complet și

obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței, prin care Paraschiv Vs. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului pe o perioadă de probațiune de 1 an. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Rîșneanu V. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului Paraschiv Vs. în beneficiul părții vătămate a sumei de 400 de lei, cu titlu de prejudiciul material și a sumei de 5000 de lei, cu titlu de prejudiciul moral, în total urmând a fi încasată suma de 5400 lei. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Doboș M. a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatului Paraschiv Vs. în beneficiul părții vătămate a sumei de 1000 de lei, cu titlu de prejudiciul moral.

Vizavi de aprecierea probelor instanța de apel a menționat în decizie că: *„Careva probe noi, partea acuzării în instanța de apel nu a prezentat, solicitând doar audierea părților și verificarea probelor cercetate de prima instanță. Cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.*

În instanța de apel a fost audiat CD-ul prezentat de inculpat, prin care se atestă că într-adevăr persoanele care au fost înregistrate audio aveau un limbaj necenzurat și între acestea s-a iscat un conflict, fapt neinfirmit nici de părți, însă cine anume a pronunțat expresiile injurioase nu a fost posibil de stabilit, deoarece înregistrarea efectuată a fost doar audio.”

În opinia Colegiului Penal soluția respectivă este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept incidente cauzei, iar careva temeuri de a interveni în această soluție nu s-au stabilit.

Totodată, instanța de recurs nu consideră necesar de a se expune repetat asupra criticilor inculpatului vizavi de lipsa elementelor infracțiunii de huliganism în acțiunile sale, dat fiind că instanțele de fond detaliat au analizat fiecare element al acestei componente de infracțiune și au constatat indubitabil că Paraschiv Vs. se face vinovat de comiterea actului de huliganism. Decizia instanței de apel, după rejudecarea cauzei, cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar raționamentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigurilor și exigențelor impuse de art. 6 din CEDO.

Din alt punct de vedere, invocând prevederile din art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, Colegiul remarcă faptul că, verificarea probelor este atributul exclusiv al activității desfășurate de instanțele de fond, iar descrierea lor amănunțită în cererea de recurs, precum și criticele semnalate în legătură cu pretinsa interpretare eronată a acestora nu este obiect de cercetare la etapa dată a procedurilor.

Prin urmare, opozabil poziției susținute de recurent, se relevă că, potrivit art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile a îndeplinit obligația legală de a supune verificării legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, drept urmare decizia instanței de apel cuprinde raționamente, care au dus la respingerea apelurilor declarate de inculpat și de apărătorul

părților vătămate, ca nefondate, precum și motivele adoptării unei atare soluții.

De asemenea, instanța de recurs nu vede necesitatea de a dezbate, prin alte argumente, toate alegațiile din această cerere de recurs, deoarece careva temeieri de casare *ex officio* Colegiul nu a stabilit.

Cele consemnate supra, evidențiază o dată în plus că instanța de apel a acordat o atenție sporită materialelor acestei cauze, înlăturând justificat și prin argumente temeinice versiunea despre vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii de huliganism.

Instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în sentință și în decizia Curții de Apel contestate, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, în cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs înaintată de inculpat nu și-au găsit confirmarea.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpat și avocatul Bodrug Alexandru în numele părților vătămate, Doboș Mihail și Rîșneanu Valeriu, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 21 noiembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Paraschiv Veaceslav XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 martie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion